

Victimele unei înțelegeri ilicite pot solicita repararea prejudiciilor suferite în fața instanței de la domiciliul unuia dintre participanții la încălcare

Desistarea victimei față de singurul participant domiciliat în raza teritorială a instanței sesizate nu afectează, în principiu, competența acestuia de a judeca acțiunile îndreptate împotriva altor participanți

Regulamentul Bruxelles I¹ prevede că persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru trebuie, în principiu, să fie acționate în justiție în fața instanțelor acestui stat. Totuși, atunci când sunt mai mulți pârâți, o persoană poate fi acționată în justiție în fața instanței domiciliului oricăruia dintre aceștia, cu condiția ca cererile să fie strâns legate între ele și să fie oportună judecarea lor în același timp, pentru a se evita pronunțarea unor hotărâri divergente și ireconciliabile în diferite state membre.

Prezentul litigiu s-a născut în urma unei decizii din 3 mai 2006 în care Comisia a constatat că mai multe societăți care furnizează peroxid de hidrogen și perborat de sodiu au participat la o înțelegere cu încălcarea normelor de concurență ale Uniunii². Pe acest temei, câteva dintre aceste societăți au fost obligate la plata unor amenzi.

Cartel Damage Claims Hydrogen Peroxide SA (CDC) este o societate belgiană căreia mai multe întreprinderi care activează în sectorul procesării celulozei și a hârtiei au cedat dreptul lor la despăgubiri pentru pierderile suferite din cauza înțelegerii.

În martie 2009, CDC a formulat o acțiune în despăgubire în fața Landgericht Dortmund (Tribunalul Regional din Dortmund, Germania) împotriva a șase societăți³ care au fost sancționate de Comisie. Întrucât aceste societăți aveau domiciliul în diverse state membre, CDC a precizat în cererea de sesizare a instanței că instanțele germane aveau competența de a statua în privința tuturor pârâților, în condițiile în care unul dintre aceștia, și anume Evonik Degussa GmbH, își avea sediul în Germania.

În septembrie 2009, CDC a renunțat la acțiunea sa formulată împotriva Evonik Degussa, ca urmare a încheierii unei tranzacții amiabile.

Celelalte societăți vizate de acțiunea formulată de CDC contestă competența internațională a instanței germane. Acestea susțin că contractele de livrare încheiate cu societățile prejudiciate cuprindeau clauze atributive de competență care desemnau instanțele competente în cazul unui litigiu care rezultă din contracte. Având îndoieli cu privire la competența sa internațională, Landgericht Dortmund a adresat Curții de Justiție mai multe întrebări referitoare la interpretarea Regulamentului Bruxelles I.

¹ Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).

² Decizia C(2006) 1766 final a Comisiei din 3 mai 2006 adoptată în cazul COMP/F/38 620 – Peroxid de hidrogen și perborat (JO L 353, p. 54).

³ Este vorba despre societățile Evonik Degussa GmbH (Germania), Akzo Nobel NV (Țările de Jos), Solvay SA (Belgia), Kemira Oyj (Finlanda), Arkema France SA (Franța) și FMC Foret SA (Spania).

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea constată, în primul rând, că Decizia din 3 mai 2006 a Comisiei nu stabilește condițiile unei eventuale răspunderi civile a societăților care au participat la înțelegerea în cauză, astfel de condiții fiind stabilite de dreptul național al fiecărui stat membru. Curtea menționează și că, din moment ce diferite legislații naționale pot să difere cu privire la acest aspect, există riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul în care victima înțelegerii inițiază acțiuni în reparație în fața instanțelor din diferite state membre. În această privință, Curtea subliniază că, **în prezența unui astfel de risc, regulamentul permite să se formuleze o acțiune în fața uneia și aceleiași instanțe împotriva mai multor pârâți cu domiciliul în diverse state membre.** În plus, societățile care au participat la o înțelegere ilegală trebuie să se aștepte ca ele să fie acționate în justiție în fața instanțelor dintr-un stat membru în care oricare dintre acestea are domiciliul.

În același context, Curtea subliniază că **desistarea reclamantului față de singurul copârât care are domiciliul în raza teritorială a instanței sesizate nu afectează, în principiu, competența acesteia de a judeca acțiunile formulate împotriva altor copârâți.** Cu toate acestea, dispoziția din regulament care permite să fie acționați în justiție mai mulți pârâți în fața aceleiași instanțe nu trebuie aplicată în mod abuziv. În speță, o astfel de situație s-ar regăsi dacă se stabilește că CDC și Evonik Degussa au amânat în mod intenționat încheierea tranzacției amiabile după introducerea acțiunii în justiție cu singurul scop de a stabili o competență judiciară în Germania în privința altor participanți la înțelegere.

În continuare, Curtea precizează că **o persoană prejudiciată de o înțelegere ilicită are opțiunea alternativă de a introduce acțiunea sa în reparație împotriva mai multor societăți care au participat la încălcare fie în fața instanței de la locul încheierii înțelegerii sau a unui acord special care stă la baza acestei înțelegeri, fie în fața instanței de la locul materializării prejudiciului.** Acesta trebuie stabilit pentru fiecare victimă în parte și se află, în principiu, la sediul social al acesteia. Curtea subliniază că instanța astfel identificată poate fi sesizată cu acțiuni îndreptate fie împotriva unuia dintre autorii înțelegerii, fie împotriva mai multor societăți care au participat la aceasta. În schimb, întrucât competența acestei instanțe se limitează la prejudiciul suferit de întreprinderea al cărei sediu se situează în raza sa teritorială, un reclamant precum CDC, care regroupează, în calitate de cesionar, creanțele reprezentând dreptul la despăgubiri al mai multor întreprinderi, ar fi obligat, dat fiind că urmărește să invoce o astfel de competență, să introducă cereri distincte pentru prejudiciul suferit de fiecare dintre aceste întreprinderi în fața instanțelor în a căror rază teritorială se află sediile acestora.

În al treilea rând, Curtea consideră că **instanța sesizată este, în principiu, ținută de o clauză atributivă de competență,** care exclude aplicarea dispozițiilor specifice ale regulamentului privind pluralitatea de pârâți, precum și răspunderea delictuală sau cvasidelictuală a acestora. Totuși, Curtea subliniază că **diferențele privind repararea prejudiciilor care rezultă dintr-o înțelegere ilicită nu ar putea fi supuse unor clauze atributive de competență decât cu condiția ca victima să își fi dat consimțământul pentru astfel de clauze.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708